

værende Medlemmer have yttret, men holde sig saa nøie som muligt til Sagen.

Winther: Jeg vil blot imod det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) bemærke, at der Ingen er, som mere end jeg for et Par Dage siden skarpt har udtalt, at Rigsdagen var berettiget og forpligtet til at have Tilsyn med Folkekirken, saalænge den vedbliver at nyde Understøttelse af Staten. Dette har jeg paa det Allerbestemteste udtalt og altsaa kan den Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand, at man ikke skulde have Ret til at føre Tilsyn med Folkekirken, ikke ramme mine Udtalelser. Det er derfor en Selvsølge, at jeg anser Rigsdagen for berettiget til at give Love angaaende Lønningsforhold, saalænge disse Lønninger fremkomme ved Tilskud fra Statskassen, dette har jeg aldrig benegtet, og jeg har desuden stemt for den videre Fremme af det Lovforslag, som forelaa desangaaende. Endelig skal jeg bemærke, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) for et Dieblif siden har troet at kunne sige om mig, at jeg havde benegtet Rigsdagens grundlovmæssige Ret til at give Love angaaende de kirkelige Anliggender. Jeg har paa det Bestemteste udtalt, at det var min Overbevisning, at ikke Andre i Danmark kunde give Love end Kongen og Rigsdagen i Forening, og at der Ingen var, som kunde sætte Grænse for, hvad de turde give Love om, men paa den anden Side vilde det stride imod Tanken i Grundloven, om man vilde give Love om rent indre kirkelige Anliggender, naar man har gjort gjældende, at der skal være sand Trofrihed i Landet. Dette har jeg flere Gange saa klart udtalt, at det forundrer mig, at det ærede Medlem nu kan tillægge mig sige Tanker, men det kommer formodentlig deraf, at han ligesaalidt nu som tidligere gider have den Uvillighed at høre, hvad jeg siger, og dog vil have Ret til at angribe mig for Selvmodsigelse.

Formanden: Den Form, hvori den sidste Bemærkning kom, sandt jeg ikke ganske rigtig.

Bojsen: Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) frygtede for, at det foreliggende Lovforslag kunde blive til Lov for det Forslag, vi behandlede igaar, og ubledede deraf en Frygt for overhovedet at gaa ind paa dette Forslag. Jeg tror nu ganske vist, at denne Frygt er ubegrundet, thi der er vist Ingen, der i Virkeligheden kan vente, at dette Lovforslag skulde kunne blive til Lov for det, vi behandlede igaar. Det gaar ikke saa hurtigt hertilands med at faae Reformen igjennem. Det Lovforslag, vi behandlede igaar, har allerede tilbagelagt adskillige Skridt af sin Udvikling, medens det, vi nu behandle her, er i sin Begyndelse. Jeg indser forøvrigt ikke, hvorved man egentlig begrunder den bestemte Forbindelse, man vil opstille mellem Lønningsforholdene og Kaldelsesmaaden, saa at det skulde være nødvendigt, at en Embedsmand, naar han lønnes efter et Princip, skulde kaldes efter det samme Princip; Forbindelsen herimellem har aldrig kunnet blive mig klar, skjøndt den saa ofte fremhæves fra forskjellige Sider. Det forekommer mig indlysende, at man godt kan opstille de to Forhold paa ganske forskellige Maader, hvor forskellige Synsyn kunne gøre sig gjældende. Naar der er Tale om Lønningsforholdene og om fornuftig Fordeling af Lønningerne til de forskjellige Embeder, kan det være klart, at Ordningen fra Statens Side kan være heldig, idet den ligelige Fordeling og gradvise Voren af Lønningerne derved bedre kan finde Sted; men naar der er Tale om Kaldelsen, gøre de stedlige Forhold sig ganske anderledes gjældende, og da er det den enkelte Kreds om at gøre, at den faar netop den Mand, den vil have, og ingen anden.

S. Christensen: Den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, kom netop til at udtale, at det ikke gaar saa hurtigt at reformere. Dette er en Sætning, jeg i Et og Alt kan tiltræde, og derfor tror jeg, at det er ganske rigtigt, at vi i Et og Alt bestræbe os for saavidt muligt at vende vore Blikke mod den Side, hvor vi frygte, at der kunde være Hindringer i veien, og bestræbe os for at bort-